

alle lignende Tilfælde, og derfor kunde der ikke være Tale om at foretage nogen Forandring. Det forekommer mig, at et Forhold som dette, der ganske sikkert har mange Sidestykker, paakalder Opmærksomheden, man maa tænke paa disse Mennesker. Denne Mand har tilsat sit Helbred i Statens Tjeneste, man har 30 Kr. om Maanednen til ham. Sidste Rigsdagssamling var der en Læge, som i $4\frac{1}{2}$ Aar havde tjent Kongen, og som havde sin fulde Arbejds-kraft; til ham havde man 42 Kr. om Ugen, skønt han har sin gode Stilling endnu. Det forekommer mig, at Konsekvensen paabyder, at man ikke afviser de Krav, som komme fra de af mig nævnte Mennesker.

Den Vej, Regeringen har foreslaaet for at faa nogle af de Penge ind, som skulle anvendes til de forhøjede Lønninger, nemlig Takst- og Portoforhøjelse, tror jeg er en fejl Vej. Alle Vegne fra lyder det, at vi kunde vente snart at faa daarlige Tider, og for at møde den med disse daarlige Tider følgende Indtægtsnedgang for Statskassen er det, man foreslaar Takst- og Portoforhøjelse. Det forekommer mig, at denne Vej absolut maa være urigtig. Hvis man tror, at Erhvervslivet vil komme til at leve under vanskelige Forhold, bør man snarere end at forhøje Porto og Statsbanetaksterne nedsætte dem, saa at Erhvervslivet kunde faa bedre og lettere Forhold at virke under. Jeg er ikke enig med de Udtalelser, der ere fremkomne fra det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard), om, at man i første Række skulde se paa at faa Statsbanerne til at forrente den Kapital, der er anbragt deri. Vi se jo, hvorledes Kommunerne Landet over give store Tilskud til de private Baner, og disse Tilskud give de ikke, fordi de tro, at de derved skulde kunne faa 4 eller 5 pCt. af deres Penge, de forstaa, at det er Baner, som ikke give noget Overskud, og de yde deres Tilskud for at fremme Erhvervslivet. Jeg synes, at Statsbanerne i nogen Grad burde regne med lignende Forhold, men i det Sted have Statsbanerne særlig under Venstrestyret langt mere end under Højrestyret udviklet sig til at blive en ren og skær Forretning, en Forretning, hvis Hovedhensigt ikke er at hjælpe Erhvervslivet, men hvor Hensigten er denne ene, at skaffe det størst mulige Overskud.

Der kommer Gang efter Gang Klager fra Forretningsfolk over den Maade, hvorpaa Statsbanerne optræde. Nu er man jo naaet til, at Statsbanerne paa rimelig Maade forrente deres Anlægs kapital, men

desuagtet optræde Statsbanerne paa en Maade, som private aldrig vilde finde paa. Der kom for nogen Tid siden en Klage fra Handelsforeningen i Horsens til Statsbanernes Ledelse over, at Publikum ikke kunde blive ekspederet ved Stationens Lossespor. Det blev oplyst, at Trafikken var tiltagen i en saadan Grad — og Statsbanernes Indtægter vare selvfølgelig stegne derved —, at det var aldeles umuligt at fortsætte paa samme Maade som hidtil. Da denne Klage indkom, erkendte Statsbanernes Ledelse, at Forholdene vare daarlige, og at der maatte gøres noget for at raade Bod derpaa, men man erklærede, at kun hvis Horsens Kommune eller Handelsforeningen i Horsens, eller hvem det nu kunde blive, vilde betale Halvdelen af, hvad Omordningen skulde koste, vilde Statsbanerne foranstalte det fornødne. Indtægterne ere mangedoblede, siden den nuværende Ordning blev indført, Statsbanerne have fremdeles stigende Indtægter, og samtidig med at de ville være eneraadende med Hensyn til den fremtidige Ordning, forlange de, at Kommunen og Handelsforeningen skulle yde Tilskud for at faa de nødvendige Forandringer foretagne. Det forekommer mig, at hvis en Privatmand vilde bære sig saaledes ad, vilde man sige, at det var fuldstændig meningsløst. Hvis en Mand havde en Forretning, hvis Kundeantal stadig tiltog, saa at hans Lokaler bleve for smaa, og han maatte foretage en Udvidelse, hvad vilde man mene om ham, hvis han sagde til sine Kunder: I maa betale noget for at faa Udvidelsen gjort, og i Tilgift skulle I betale mere for Varerne end hidtil, men saa skal jeg nok sørge for gode Lokaler? Det er i Virkeligheden Maaden, hvorpaa Statsbanerne optræde, men saaledes kan det ikke blive ved at gaa, da det bliver til Skade for Erhvervslivet. Statsbanerne stillede, saa vidt jeg erindrer, et Krav paa 250,000 Kr. for at skaffe taalelige Forhold paa Horsens Station.

Øg Smaaligheden gør sig gældende, naar man har med Statsbanerne at gøre. Der blev talt i Gaar af det ærede Medlem for Randers (Mortensen) om, hvorledes Statsbanerne optraadte i Randers, noget tilsvarende gælder for Horsens. Man skulde der have anlagt et Spor, da Havnen var bleven udvidet, og Udvalget mødte med en Kontrakt, i Kraft af hvilken Statsbanerne forpligtede sig til uden Udgift for Havnen at anlægge de Spor, der vare nødvendige. Da vi sagde: Nu er det nødvendigt at faa Spor her, svarede Statsbanerne, at de